

и ще разквасишъ съ чистата си водича прѣжаднѣлия работникъ. Не забравяй да вземешъ и Гърма, за да раздвижи моя братъ, Въздуха. Не се безпокой, ако неговиятъ трѣсъкъ подплашва дѣцата. . . . Когато ти свършишъ пжтуването си, азъ ще те заведе пакъ при майката ти.

Ала Облачето се противило и не искало да върви.

Тогава Бурята се ядосала и почнала да го гони и подмѣта отъ една страна на друга, то се разплакало на дъждъ, капкитѣ на който падали въ морето и го развълнували.

Бурята се успокоила малко и, като си спомнила за даденото обѣщание, повикала своето хубавичко нѣжно синче, Вѣтрецътъ, когото цѣлиятъ свѣтъ обичалъ и му го прѣдала.

II.

— Хайде съ мене! — казалъ Вѣтрецътъ на Облачето; — азъ ще ти покажа такива чудни ливади, такива прѣкрасни поля, съ такива чисти весели изворчета, най-послѣ такива високи, много високи планини и такива разкошни долини, каквито никога не си виждало.

И тѣ полетѣли.

Ала палавото Облаче си мислѣло само за игра. Когато Вѣтрецътъ го понесълъ надъ засѣхнала изгорѣла отъ Слънцето нива, Облачето намѣсто да я полѣе съ дъждецъ, дигнало се високо-високо и прѣминало, като че ли се надсмивало надъ селянитѣ, които съ нетърпѣние очаквали дъждецъ.

Изнемошѣлиятъ отъ пекъ пжтникъ търсѣлъ сѣнка. Облачето ставало сѣ по-тънко и по-тънко, станало тѣй прозрачно, че слънчевитѣ лъчи минавали прѣзъ него. Ала щомъ видѣло на една поляна дѣца да играятъ и хора облѣчени като въ празникъ, то намислило да се пошегува съ тѣхъ, наквавило ги съ дъждъ и ги разпрѣснало.

Като минавало надъ единъ голѣмъ градъ, Облачето срѣщнало баба си, Мъгла.